

...

Záradék: A részítélet a 2.Mpkf.35.049/2025/5. sorszámú végzéssel kijavítva, és az 5. és 7. sorszámú kijavító végzésekkel együtt érvényes.

Budapest, 2025. szeptember 9.

dr. Orosz Andrea

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.026/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Györfi-Tóth és Társa Ügyvédi Iroda (cím12 ügyintéző: dr. Györfi-Tóth Balázs ügyvéd, helyetteseként: dr. Sáska Anna meghatalmazott ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím3) felperesnek – a Dóczy és Czifra Ügyvédi Iroda (cím14, ügyintéző: dr. Dóczy Kinga Orsolya ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és egyéb követelés tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.368/2022/30. sorszámú ítélete ellen az alperes által 36. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében a munkaviszony megszüntetése jogellenessége jogkövetkezményei körében – az elsőfokú perköltségre is kiterjedően – hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja. Az alperes által fizetendő eljárási illeték összegét megváltoztatja és 97.328 (kilencvenhétezer háromszázhuszonnyolc) forintra leszállítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 136.125 (százharminchatezer-százhuszonöt) forint + áfa másodfokú perköltséget, a 129.771 (százhuszonkilencezer-hétszázhetvenegy) forint fellebbezési illeték az alperes terhén marad.

A hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezés tekintetében a felperes másodfokú perköltségét 100.000 (százezer) forint + áfa összegben, az alperes másodfokú perköltségét 100.000 (százezer) forintban, a fellebbezési eljárás illetékét 267.568 (kétszázhatvanhétezer-ötszázhatvannyolc) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. szeptember 19-én meghozott 22.M.70.368/2022/30. sorszámú és 22.M.70.368/2022/44. sorszám alatt kiegészített ítéletével a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként 3.344.600 forint és a késedelmi kamat, elmaradt munkabér címén 354.632 forint és a késedelmi kamat, továbbá 67.510 forint kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes ügyvezetője mint a munkáltatói jogkör gyakorlója 2022. február 23-án Város Önkormányzat képviselő-testületének nyilvános ülésén, majd 2022. február 21-én a képviselő-testület Jóléti Bizottságának nyilvános ülésén azzal a kijelentéssel, hogy a felperes „az ügyvezető fizetését megközelítő alaphéremért dolgozik, a munkája napi egy kimenő és napi egy szállítói számla elkészítése a könyvelőnek”, továbbá „nem azért van felmondás alatt mert beteg, hanem azért beteg, mert felmondás alatt van”, megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az alperes ügyvezetője 2022. február 23-án a képviselő-testület nyilvános ülésén azzal a kijelentésével, hogy „az egész veszélyhelyzeti idő alatt oltatlan, mert nem engedi beoltatni magát”, megsértette a felperes személyes adatok védelméhez való jogát.

[3] Az előbbi kijelentésekre tekintettel az elsőfokú bíróság arra kötelezte az ügyvezetőt, hogy megfelelő elégtételt adva az ítélet meghozatalát követően a Közösségi Médian élő közvetítés útján az első nyilvános képviselő-testületi ülésen, továbbá a Jóléti Bizottság ülésén kérjen bocsánatot a felperestől az általa elkövetett jogsértésért. Ezen kívül 1.200.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Elutasította az alperes viszontkeresetét és az alperest kötelezte 495.025 forint + áfa felperesi perköltség megfizetésére. A pernyertesség-pervesztesség arányához igazodóan rendelkezett az eljárási illeték, továbbá az eljárási költségek tárgyában.

[4] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2020. augusztus 31-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel számviteli ügyintéző munkakörben. A munkáltatói jogkör gyakorlója az alperes ügyvezetőjeként 2020. decemberétől törvényes képviselő volt. A felperes közvetlen szakmai felettese tanú2 főkönyvelő volt, aki megbízási jogviszonyban állt az alperessel. A felperes feladatait a munkaköri leírása 10., 11. és 12.

pontja tartalmazta, ezeken kívül a munkabérek kifizetésével kapcsolatos feladatokat is ellátott.

[5] A felperes és törvényes képviselő1 kezdetben jó munkakapcsolata megromlott, mert a felperes több alkalommal is felhívta az ügyvezető figyelmét arra, amennyiben egy utasítást ellentétesnek talált a szerződésekkel vagy a jogszabályi rendelkezésekkel. Ezzel kapcsolatban az ügyvezetőnek nemcsak a felperessel, hanem tanú2nal is konfliktusai voltak.

[6] A Covid-19 világjárvány okozta veszélyhelyzet idején, amikor az uszoda zárva tartott, az alperes szabadság kivételét rendelte el a munkavállalók számára. Ezzel összefüggésben a felperes 2021. február 1-12., illetve 2021. március 22-31. között volt szabadságon. Ebben az évben saját kérésére, 2021. augusztus 2-6. között, illetve 2021. december 27-31. között szintén szabadságon tartózkodott. A szabadság ideje alatt az alperes rendelkezésére kellett állnia és munkáltatói utasításra munkaköri feladatait részben az otthonában, részben a munkahelyén el kellett végeznie.

[7] 2021. novemberétől a felperes mozgásszervi problémák miatt orvosi kezelés alatt állt és ezzel összefüggésben 2022. január 10-étől keresőképtelen állományba került. Az alperes ekkor is folyamatos munkavégzést várt el, ezért a felperes többféle Excell kimutatást készített, számlákat állított ki, fizetési felszólításokat küldött, banki tranzakciókat könyvelt, utalási megbízásokat rögzített, tartotta a kapcsolatot a vevőkkel és a szállítókkal.

[8] Az ügyvezető 2022. január 12-én írásban arra utasította az alperesi munkavállalókat, hogy vigyék be a munkahelyi laptopokat információs technológiai ellenőrzés céljából. A felperes betegállományban volt, ezért nem vitte be a laptopját, de a gépét távoli hozzáféréssel az informatikusok ellenőrizték és rendben találták. Erről a tényről a felperes tájékoztatta az ügyvezetőt. Az ügyvezető ennek ellenére fenntartotta az utasítását. A felperes ezután arra kért engedélyt, hogy azt élettársa útján juttassa el a munkahelyére. Az ügyvezető 2022. január 12-én az utasítás megatagadására hivatkozva írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest.

[9] Az alperes 2022. február 15-én a keresőképtelenség időtartama alatt felmondással 30 napos felmondási idővel, megszüntette a felperes munkaviszonyát. A felmondás indokolása arra vonatkozott, hogy az alperes átszervezést hajt végre, amely a számviteli ügyintéző munkakör végleges megszüntetését eredményezi. Azzal indokolta az átszervezést, hogy a számviteli munkaköri feladatok hiányosak, a szállítói és vevői számlák együttes száma átlagosan napi 2 db, ezen kívül a könyvelőiroda részére történő átadás előkészítése sem igényel egy alkalmazottat. Az alperes további okként a bizalom elvesztésére, annak teljes hiányára és az ügyvezetői utasítások nem teljesítésére is hivatkozott.

[10] 2022. február 21-én az alperes ügyvezetője meghívottként vett részt Város Önkormányzat képviselő-testülete Jóléti Bizottsága nyílt ülésén, ahol azt a kijelentést tette a számviteli munkatársról, hogy „nem azért mondtak fel neki, mert betegállományba ment, hanem azért ment betegállományba, mert felmondtak neki”.

[11] 2022. február 23-án Város képviselő-testülete ülésén szintén részt vett az ügyvezető, az ülést élőben a Közösségi Médián közvetítették. Az alperes ügyvezetőjéhez több kérdés is érkezett, ezek közül az egyik egy munkavállaló munkaviszonyának a megszüntetésére vonatkozott. Az ügyvezető ezzel kapcsolatban az alábbi kijelentéseket tette egy számviteli munkatárs tekintetében: „A kolléganő az ügyvezető fizetését megközelítő alaphéremért dolgozik, az ő munkája napi egy kimenő és napi egy szállítószámra összekészítése a könyvelőnek.”, „Nem azért van felmondás alatt mert beteg, hanem azért beteg mert felmondás alatt van.”, „az egész veszélyhelyzeti idő alatt oltatlan, mert nem engedi beoltatni magát.”

[12] A felperes 2022. február 28-án az ügyvezetői kijelentésekre e-mailben reagált, amelyet megküldött az ügyvezetőn kívül Város polgármesterének, az alpolgármesternek, a jegyzőnek és a Felügyelő Bizottság tagjainak. Az e-mailben egyebek között tájékoztatást adott az ügyvezető utasításairól személyl munkatárs covid betegségével kapcsolatban, továbbá olyan számlával kapcsolatos utasításáról, amelyen nem az alperes neve szerepelt, az ezzel kapcsolatos szabálytalanságot állítva. Ezen kívül hivatkozott arra is, hogy az ügyvezető az éttermi szolgáltatásokkal kapcsolatban megtevesztette a szövetséget.

[13] Az alperes 2022. március 11-étől megbízási szerződést kötött személy4val számviteli feladatok ellátására, elsősorban számlák kiállítása, pénztári könyvelés céljából. Ezen kívül megbízási szerződést kötött a Könyvelőirodával könyvelési feladatok ellátására, majd 2022 májusában felmondta a tanú2 főkönyvelővel fennállt szerződést. Az alperes 2022. december 12-én gazdasági vezető munkakörre heti 20 óra részmunkaidővel munkaviszonyt létesített személy5val, aki ellátta a felperes által korábban végzett számviteli ügyintézői munkakörbe tartozó feladatokat is.

[14] A felperes keresőképtelensége 2022. június 29-ig tartott, az alperes 2022. augusztus 17-én küldte meg számára a munkaviszony megszüntetésekor kiadandó igazolásokat. A felperes 2022. augusztus 18-tól álláskeresési járadékot kapott 90 napon át, napi 6.666 forint összegben. Ezt követően több helyen próbált elhelyezkedni Budapest II., III. kerületében, Üröm, Pomáz, továbbá Szentendre településeken pénzügyi, számviteli ügyintéző munkakörben, egyéb irodai adminisztrációs munkakörben, eladó, projektvezető, ügyfélkapcsolati menedzser munkakörökben, de nem tudott új munkaviszonyt létesíteni.

[15] Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján a felmondás jogellenességét a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése, továbbá az Mt. 7. § (1) bekezdése alapján vizsgálta.

Megállapította, hogy a felmondás indoklásában az alperes az átszervezést a számviteli ügyintéző munkakör végleges megszüntetésében jelölte meg arra hivatkozva, hogy a munkaköri feladatok hiányosak, illetve azok ellátása nem igényel egy alkalmazottat.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes munkaköri leírásából, továbbá a munkavégzését érintő adatokból arra a következtetésre jutott, hogy a felperesnek rendszeresen voltak feladatai, amelyeket még a szabadsága és a keresőképtelensége alatt is el kellett végeznie. tanú², közvetlen szakmai felettes vallomása azt támasztotta alá, hogy a felperes munkája meghaladta azt a mennyiséget, amelyre az alperes a felmondás indoklásában hivatkozott.

[17] Az alperes által becsatolt elektronikus adathordozón szereplő dokumentumok is azt igazolták, a felperesnek számos olyan feladata volt, amely jelentősen meghaladta a felmondásban megjelölt napi 2 db szállítói és vevői számla elkészítését és a könyvelőiroda részére való átadását. A felperes analitikus könyvelést készített elő, az Program, számviteli szoftveren rögzített adatokat, az iktatóból átvett bizonylatokat könyvelt, azokat naprakészen tárolta, rendszerezte. Szállítói számlákat, bizonylatokat könyvelt, azok jogosságát igazoltatta, könyvelésre előkészítette, a bankkártyák, Szép-kártyák, jutalékok elszámolásához kapcsolódó könyvelési anyagot, számlákat állított ki, ezzel kapcsolatban nyilvántartott tételeket, számlareklamációkat kezelt és fizetési felszólításokat készített. Kezelte a készpénzállományt, a banki utalásokat előkészítette, közreműködött az eredménykimutatás és a mérleg elkészítésében, a házipénztár működtetésében, jelenléti ívek, bérlet elszámolások tekintetében, azoknak a könyvelő részére történő elkészítésében. Vezetői engedély alapján a munkabérek banki átutalását végezte. Feladata volt továbbá munkaszerződések, munkaköri leírások, munkaviszony megszüntetésére vonatkozó dokumentáció elkészítése, kapcsolattartás bankokkal és egyes irodavezetői beszerzésekkel kapcsolatos elszámolások készítése.

[18] Az elsőfokú bíróság mindezekből, tanú² vallomását is figyelembe véve, arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnél felmerülő számviteli, gazdasági feladatok mindenképpen indokolták egy teljes munkaidős, számviteli ügyintéző munkavállaló foglalkoztatását. Erre tekintettel a munkaköri feladatok hiánya valótlan indok volt a felmondásban, abból okszerűen nem következett az átszervezés indokoltsága.

[19] A 2022 decemberétől foglalkoztatott személy⁵ gazdasági vezető alapvetően ugyanazokat a számviteli, pénzügyi, bérszámfejtési feladatokat látta el, amelyek a felperes munkakörének is részét képezték. Ezen kívül személy¹ uszodavezető tanúvallomása azt is alátámasztotta, hogy az alperes a tartósan fizetés nélküli szabadságon lévő tanú⁶ számviteli ügyintézőnél érdeklődött, mikor kíván a GYED után visszatérni a munkájához, ami szintén arra utal, hogy az alperesnél továbbra is szükség volt a számviteli, pénzügyi feladatokat ellátó munkavállalóra.

[20] Az elsőfokú bíróság a felmondás bizalomvesztésre és az ügyvezetői utasítások nem teljesítésére vonatkozó részét is valótlanoknak találta. Az alperes által becsatolt intézkedési

terv nem igazolta, hogy a felperes az ebben meghatározott feladatokat nem végezte el. A céges laptop munkahelyre történő bevitelének elmaradását pedig azért nem lehetett figyelembe venni, mert az alperes írásbeli figyelmeztetést bocsátott ki. A kétszeres értékelés tilalma miatt ugyanez az ok nem képezhetette felmondás alapját.

[21] Az elsőfokú bíróság tanú2 főkönyvelő vallomására utalva azt is megállapította, hogy az alperesi átszervezést nem a munkaköri feladatok hiánya és nem a költséghatékonyság indokolta. A munkaviszony megszüntetésére irányuló szándék abból eredt, hogy a felperesnek rendszeresen konfliktusa volt az ügyvezetővel és nem teljesítette szó nélkül azokat az utasításokat, amelyeket ellentétesnek talált a szerződésekkel, illetve a jogszabályi rendelkezésekkel. A felperes magatartása nem volt jogellenes, mivel a munkaköri leírása 9. pontja kifejezetten tartalmazta, hogy köteles felhívni a munkáltató figyelmét a szabálytalanságokra. A felperes és az ügyvezető között megromlott munkatársi kapcsolatot tanú2 vallomásán kívül tanú1 és személy2 tanúvallomása is alátámasztotta.

[22] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes által közölt felmondás indoka valótlan és okszerűtlen, ezen kívül az alperes visszaélt a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó jogával, mert a jogviszony megszüntetése a felperes véleménynyilvánítása elfojtására irányult, illetve erre vezetett.

[23] A felmondás jogellenes volt, ezért az elsőfokú bíróság alkalmazhatónak találta az Mt. 82. § (1), (2) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményeket. Megállapította, hogy a felperes 600.000 forint álláskeresői járadékot kapott, továbbá a 2022. augusztus 1-je és 2023. június 30. közötti időszakban eleget tett a kárenyhítési kötelezettségének, mert aktívan és ténylegesen igyekezett állást találni. Mindezekre tekintettel, levonva a 18,5 % társadalombiztosítási járulékot és az álláskeresői járadék összegét, a kereset szerint marasztalta az alperest 3.344.600 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés megfizetésére.

[24] Az elsőfokú bíróság a szabadság, illetve a betegszabadság idején történt munkavégzést az Mt. 107. § (1) bekezdés a) pontja, 143. § (1), (4) bekezdése, 42. § (2) bekezdés b) pontja, 55. § (1) bekezdés a) pontja alapján vizsgálta.

[25] Megállapította, hogy a felperes a rendes szabadsága alatt munkát végzett, amit az általa becsatolt e-mail levelezések, a 2021. augusztus 5-i megbeszélésre vonatkozó Emlékeztető, ezen kívül tanú1, személy2 és tanú2 vallomása is alátámasztott. A tanúvallomások igazolták, hogy az uszoda bezárása idején nemcsak a felperes, hanem valamennyi munkatársa szabadságon volt, de ténylegesen munkát végeztek. A felperes munkavégzését alátámasztotta továbbá az Bank számlanyitással kapcsolatos iratanyag, Főkönyvi kimutatás, bankszámlakivonatok, a felperes által a munkáltató e-mail címén bonyolított levélváltások, az MVM-mel kapcsolatos levelezés, az Program rögzített bejegyzések, bankszámla egyeztetések, banki utalások adatai.

[26] Az elsőfokú bíróság ezért a 2021. február 1-12., továbbá 2021. március 22-31. közötti időtartamban bizonyítottanak találta, hogy a felperes az általa megjelölt óraszámban a szabadsága alatt munkát végzett. Ezért a kereset szerint állapította meg 2021. február 1-12., illetve március 12-31. között a napi 8 órás munkavégzést, továbbá a 2021. augusztus 2-6. közötti időszakra összesen 10 óra, a 2021. december 27-31. közötti munkanapokra összesen 20 óra munkavégzést és ez alapján 354.632 forint munkabér megfizetésére kötelezte az alperest.

[27] A keresőképtelenség, vagyis a 2022. január 10. és 2022. február 15-e közötti időszakot illetően az alperes sem vitatta, hogy a felperes munkát végzett. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság okirati bizonyítékként értékelte a felperes által becsatolt, ebben az időszakban keletkezett levelezések tartalmát, továbbá tanú2, tanú5, személy1 és személy2 tanúvallomását. A napi munkavégzés bizonyított volt, annak mértékét a bíróság mérlegeléssel állapította meg és a felperes által igényelt napi 8 óra helyett 4 órában fogadta el. Ez alapján a táppénz és a felperesnek járó távolléti díj összege közötti különbözetet, mint kártérítést 67.510 forintban határozta meg és ennek megfizetésére kötelezte az alperest.

[28] A személyiségi jogsértés és annak jogkövetkezményei tekintetében az elsőfokú bíróság az Mt. 9. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdését, 2:43. § d), e) pontját, 2:45. § (1), (2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontját, illetve a 2:52. § (1), (3) bekezdéseit alkalmazta.

[29] Megállapította, hogy a képviselő-testület nyilvános üléséről készült videófelvétel és a jegyzőkönyv szerint 2022. február 23-án az ügyvezető egy képviselőtől kérdést kapott az egyik táppénzen lévő munkavállaló munkaviszonyának megszüntetésével kapcsolatban. Ekkor az ügyvezető a tényállásban rögzített kijelentéseket tette. Annak ellenére, hogy nem nevezte meg a felperest, a kijelentéseiből egyértelmű volt, hogy egy táppénzen lévő, számviteli munkakörben dolgozó alperesi munkavállalóról beszél. A képviselő-testületi ülés időpontjában a felperes volt az egyetlen olyan munkavállaló az alperesnél, aki számviteli munkatársként munkát végzett, mivel tanú6 ekkor tartósan fizetés nélküli szabadságon volt. A munkakör alapján, pedig azért volt beazonosítható, mert az alperes által üzemeltetett uszoda honlapján név szerint is szerepelt, mint számviteli ügyintéző.

[30] A felperes tehát beazonosítható volt és az ügyvezető kijelentései sértő és valótlan tényállításnak minősültek, azok a felperes munkavégzéséről, munkához való hozzáállásáról egy lealacsonyító, sértő értékítéletet tartalmaztak. A felperes 440.000 forintos havi munkabére nem közelítette meg az ügyvezető 600.000 forintos munkabérét, ezenkívül az ügyvezető által megjelölteknek lényegesen több munkaköri feladata volt. Az orvosi iratok is ellentétben álltak az ügyvezető kijelentéseivel, mivel a felperes már 2021. novemberétől folyamatosan orvosi kezelés alatt állt mozgásszervi és neurológiai problémák miatt. Az

ügyvezető azonban olyan színben tüntette fel, mintha megjárta a betegséget azért, hogy ne kelljen munkát végeznie és ne lehessen megszüntetni a munkaviszonyát.

[31] Az ügyvezető a felperesre sértő, valótlan tényállításokat nagy nyilvánosság előtt és ismétlődő jelleggel tette, kijelentéseit részben megismételte a 2022. február 21-i Jóléti bizottsági ülésen. Ez utóbbi eseményt szintén a Közösségi Médiaán közvetítették és az visszanezhető volt. A felperes által csatolt képernyőfotó szerint a közvetítést 2022. augusztus 30-ig ezer személy tekintette meg. Erre figyelemmel az ügyvezető állításai alkalmasak voltak arra, hogy a felperes társadalmi megítélését, a munkaerőpiacon való elhelyezkedését hátrányosan befolyásolják, megnehezítsék. Az elsőfokú bíróság ezért megállapíthatónak találta a jóhírnév megsértését és az objektív szankció alkalmazása mellett a kereseti kérelem szerint 700.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

[32] Az elsőfokú bíróság bizonyítottan találta a felperes személyes adatai védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését is, mert az ügyvezető a felperes oltottságára vonatkozó adatokat közölt. A NAIH-3903-1/2021. számú, a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatálya alá tartozó jogviszonyokban a munkavállaló koronavírus elleni védettsége tényének munkáltató általi megismerhetőségéről szóló tájékoztatója szerint a munkavállaló védettségének ténye vagy akár a felgyógyulása, az oltottsága, vagy annak hiánya, a GDPR rendelet 4. cikke 15. pontja szerint, különleges egészségügyi, személyes adatnak minősül. Az oltottság ténye szenzitív adat, azt nem lehet önkényesen a nyilvánosság elé tárni. Az ügyvezető a konkrét helyzetben nem indokolta, hogy miért tesz ilyen tartalmú kijelentést, illetve ez milyen összefüggésben volt a testületi üléssel, vagy a felperes munkaviszonyával, hiszen a polgármester nem kötelezte az önkormányzati dolgozókat az oltás felvételére. Az előbbi jogsértés következményeként az elsőfokú bíróság 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

[33] Az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetét elutasította, mert a lefolytatott bizonyítás adatai alapján azt állapította meg, hogy a felperes a hivatkozott e-mailben nem tett valótlan kijelentéseket, illetve valós tényeket nem tüntetett fel hamis színben. Az alperes sem a személyiségi jogsértést, sem annak hátrányos következményeit nem bizonyította.

Az alperes fellebbezése

[34] Az alperes fellebbezési kérelmében elsődlegesen a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (3) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatásával a felmondás jogellenességéhez kapcsolódó jogkövetkezmények tekintetében a keresetet elutasító érdemi döntés meghozatalát kérte. Ezen kívül a személyiségi jogsértés tekintetében is a kereset elutasítását kérte, mert az elsőfokú bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a felperes jóhírneve és személyes adatai kezelésére vonatkozó személyiségi joga sérült. Kérelmét a Pp. 279. § (1) bekezdése és 268. § (1), (2) bekezdése megsértésére alapította. Az elmaradt munkabér és a kártérítés

tekintetében az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatásával, az elmaradt munkabér összegét 175.180 forintra, a kártérítés összegét pedig 33.755 forintra kérte leszállítani arra hivatkozva, hogy a felperes az általa meghatározotthoz képest ténylegesen kevesebb munkát végzett a szabadsága, illetve a betegszabadsága időtartama alatt.

[35] Az alperes másodlagos fellebbezés kérelme a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítására irányult. Ezzel kapcsolatban a Pp. 6. §-a, a 237. § (1), (2) bekezdése, továbbá az Alaptörvény 26. cikke alapján a tisztességes eljáráshoz való jog és a fegyveregyenlőség elvének megsértését, továbbá a Pp. 3 §-a, 215. §-a, 217. §-a, 222. §-a, 268. § (1) bekezdése és 279. §-a ügy érdemi elbírálására kiható megsértését állította. Anyagi jogszabálysértésként az Mt. 66. § (2) bekezdése és Ptk. 2:43. §-a megsértésére hivatkozott.

[36] Az elsődleges fellebbezési kérelem tekintetében azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel arra a bírói gyakorlatra, mely szerint egyetlen indok bizonyítottsága is megalapozhatja a felmondás jogszerűségét (BH2003.5.211). A perben okiratokkal is bizonyította, hogy az átszervezés megvalósult, azt egy hatékonyságelemzés előzte meg. Az átszervezés első fázisában megszűnt a felperes számviteli ügyintéző munkaköre, ezzel egyidejűleg a számviteli feladatok egy részét kiszervezték személyi4 megbízott tanácsadó, továbbá egy könyvelőiroda részére. A feladatok egy részét maga az ügyvezető látta el ideiglenesen. A későbbiekben tanú2 főkönyvelő megbízási szerződését megszüntették.

[37] Az átszervezés második részében részmunkaidőben alkalmazott gazdasági vezető munkakörben egy munkavállalót, az ügyvezető tehermentesítése érdekében. személyi5 a korábbi számviteli ügyintézői munkakörhöz képest nagyobb felelősséggel és önálló döntési jogkörrel rendelkezett, a két munkakör között több fontos különbség volt. Ezekre vonatkozóan az alperes az elsőfokú eljárás során a 2023. június 27-i beadványában részletesen nyilatkozott, amelyet a fellebbezése részeként is fenntartott. Ebben a két munkakör közötti különbséget azok érdemi összevetése alapján állította. Az átszervezés eredményeképpen megszűntek a hatásköri összeütközések, a feladatok jobban szét vannak osztva, a megbízási díjak és a bérköltségek csökkentek. Az a tény, hogy az új gazdasági vezető foglalkoztatására részmunkaidőben került sor, önmagában is igazolja, hogy a számviteli ügyintézői feladatok nem igényelték egy teljes munkaidős alkalmazott foglalkoztatását.

[38] Az új munkavállaló foglalkoztatása a felpereséhez hasonló munkakörben, nem cáfolja az átszervezés megtörténtét (BH2015.107). Az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna a munkaköri feladatok egyezőségét. Ezzel szemben csupán azt állapította meg, hogy személyi5 és a felperes munkaköre hasonló volt, majd ebből olyan következtetésekre jutott, mintha a két munkakör egymással megegyezett volna.

[39] Az elsőfokú bíróság személy1 tanúvallomását tévesen találta relevánsnak, mivel a tanú saját nyilatkozata szerint nem látott rá a számviteli feladatokra. Azt azonban előadta, hogy a számviteli ügyintéző munkakörbe nem vettek fel senkit, az új munkavállaló gazdasági vezető volt. személy1 nem volt jogosult a munkáltató képviselőjében eljárni. A GYED-en lévő tanú6 megkeresése pusztán arra vonatkozott, hogy visszatérés esetén az alperesnek a munkakör megszűnésére tekintettel miként kell gondoskodnia a munkavállaló további foglalkoztatásáról. Az elsőfokú bíróság tévesen tekintette relevánsnak tanú2 volt főkönyvelő vallomását is, mivel a felmondást követő időszakban már nem állt megbízási jogviszonyban az alperessel, az átszervezés érdemére nem tudott nyilatkozni.

[40] A felmondás két mondatát a szállítói levelekkel és a könyvelőirodának szóló előkészítő munkákkal kapcsolatban az elsőfokú bíróság tévesen összemosta és megalapozatlanul vonta le azt a következtetést, hogy a felmondás indokolása szerint a felperesnek csak napi 1-2 db számla könyvelése volt a feladata. A két mondat két külön körülményre vonatkozott. Az átlagos napi kettő számla csak a számlák ügyintézésre vonatkozott. Ettől elkülönült a könyvelőirodának történő előkészítés azzal, hogy mindezek a munkák nem igényeltek egy önálló alkalmazottat.

[41] Az elsőfokú ítélet hiányos, mert nem tartalmazta, hogy a gazdasági vezetőt mikor, milyen munkakörben foglalkoztatták. Az elsőfokú bíróság nem értékelte az alperes ezzel összefüggő nyilatkozatait, nem vizsgálta a két munkakör közötti eltéréseket sem. Önmagában egyetlen indok is jogszerűségüvé teszi a felmondást, ezért az átszervezés szükségességét alátámasztó egyéb indokok, így a bizalomvesztés vizsgálata szükségtelen volt.

[42] Az alperes a kárenyhítési kötelezettség körében is vitatta az elsőfokú ítéletet, mert az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes késedelmesen és hiányosan csatolt bizonyítékokat és csak 2023. február és március hónapokban keresett aktívan állást.

[43] A szabadság és a betegszabadság alatti munkavégzés tekintetében iratellenes és okszerűtlen az elsőfokú ítélet, az ellentétben állt az okirati bizonyítékokkal. Nem volt vitatott, hogy előfordulhatott szabadság alatti munkavégzés, azonban ennek pontos időtartamát tanúvallomással nem lehetett igazolni. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére a munka mennyiségét alapvetően a tanúvallomások alapján határozta meg. személy1 és személy6 teljesen más munkakörben dolgozott a felpereshez képest és nem volt utasítási joguk, a tényleges feladataira nem láttak rá, különösen a szabadság alatti munkavégzés tekintetében. Az elsőfokú bíróságnak figyelemmel kellett volna lennie arra, hogy mely bizonyítási eszközök alkalmasak a felperesi állítások alátámasztására.

[44] Az alperes által becsatolt iratok megfelelően bizonyították a munkavégzés mennyiségét. Ezen kívül tanú2, mint közvetlen felettes tudott volna releváns nyilatkozatot tenni, azonban a meghallgatására irányuló indítványt az elsőfokú bíróság mellőzte és tévesen

értékelt a bizonyítottság hiányát az alperes hátrányára. Azt sem vizsgálta, hogy a felperes által ellátott feladatok mennyi időt vettek igénybe. Az elsőfokú ítélet ellentétben állt a Pp. 346. § (5) bekezdésével, mivel az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy a munkavégzést milyen bizonyítékok alapján állapította meg, továbbá mellőzte az alperes részletes előkészítő iratában kifejtettek értékelését is. Mindezek alapján az alperes a 2023. június 2-i beadványában előírt számítást irányadónak tekintve, 82 óra munkavégzés alapján ismerte el a szabadság alatti munkavégzést, 2.136,34 forint alapbérrel, 175.180 forintban. A betegszabadság tekintetében napi 2 óra munkavégzést ismert el és 33.755 forintban kérte meghatározni a marasztalás összegét.

[45] A sérelemdíjjal összefüggő elsőfokú ítéleti rendelkezést azért vitatta, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen értékelésével téves következtetésekre jutott a személyiségi jogsértés tekintetében. A felperes neve egyik eseményen sem hangzott el. A személye nem volt beazonosítható, mert ebben az időben másik számviteli ügyintéző is dolgozott az alperesnél. Több tanú állítása alátámasztotta, hogy tanú6 ugyanilyen munkakört töltött be. tanú2 a tanúvallomása szerint úgy értelmezte az ügyvezető nyilatkozatát, hogy az ő munkavégzését minősítette, vagyis nem a felperesről nyilatkozott. Ezen kívül személy1 és személy6 tanúvallomása azt támasztotta alá, hogy a testületi ülésen elhangzottak nem képezték beszéd tárgyát az alperesnél. A kijelentések nem jutottak el a munkavállalókhoz, ezért alkalmatlanok voltak arra, hogy a felperes társadalmi megítélését vagy a munkaerőpiacon történő elhelyezkedését hátrányosan befolyásolják. Az alperes magatartása nem okozott nemvagyoni sérelmet a felperesnek, ezért sérelemdíj megfizetésére sem volt mód. Az ügyvezető kijelentései nem voltak indokolatlanul bántóak, sértőek, nem voltak alkalmasak arra, hogy a valóságot hamis színben tüntessék fel. Egyenként és összességükben sem valósítottak meg becsületsértést, jóhírnév sértést és személyes adattal való visszaélést sem.

[46] tanú2 a tanúvallomásában elmondta, hogy már 2021. év végén jelezte a felperesnek, hogy az alperes el kívánja bocsátani, felmondás-tervezeteket is mutatott számára. A felperes csak ezután, 2022. január 10-től került betegállományba. Erre tekintettel az ügyvezető kijelentése valós volt a felmondás és a betegállomány időbeli összefüggés tekintetében. A felperes 440.000 forintos és az ügyvezető 600.000 forintos bére közötti csekély különbség is megalapozta, hogy nagyjából azonos bérekről lehetett beszélni. A felperes nem vitatta, hogy a Covid-járvány alatt nem részesült oltásban. Ezzel kapcsolatban egy tényközlésre került sor az ügyvezető részéről, ami a veszélyhelyzeti szabályozásra figyelemmel, mások egészséghez való jogát is figyelembe véve, nem valósított meg személyes adatokhoz kapcsolódó jogsérelmet.

[47] Az adatvédelmi szabályok megsértése, a személyes adat jogellenes kezelése egyéb tényállási elem hiányában egyébként sem valósítja meg a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jog megsértését (BH2023.3.65). Ezért nem volt lehetőség a kereset alapján a sérelemdíj és az objektív jogkövetkezmények alkalmazására.

[48] Az alperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmét az Európai Unió Bírósága C-199-11. számú ügyben megfogalmazott azon elvárására alapította,

amely szerint a bíróság pervezetésének az egyik legfontosabb kritériuma a tisztességes eljárás, annak részeként a fegyveregyenlőség követelménye. A Pp. 3. § és 6. §-a erre is figyelemmel tartalmazza a perkonzentráció követelményét. Az elsőfokú bíróság azonban az előbbiek megsértésével fenntartás nélkül fogadta el a felperes hiányos nyilatkozatait, késedelmes bizonyítékait, indítványait, többszöri keresetváltoztatását, az alperest kötelezte érdemi nyilatkozatok megtételére, majd a bizonyítottság hiányát a terhére értékelte.

[49] Az eredeti keresetlevél nem tartalmazta, hogy milyen ügyvezetői kijelentéseket tart sérelmesnek a felperes, csak utóbb jelölte meg a kifogásolt kijelentéseket és terjesztette elő határozottan a kérelmét az egyes jogkövetkezmények, a sérelemdíj összege vonatkozásában. Kereseti kérelme több tekintetben nem felelt meg a keresettel kapcsolatos tartalmi követelményeknek. Az utolsó keresetváltoztatás 2023. június 13-án pedig már a per érdemi szakaszában történt, megsértve a Pp. 214. § (4) bekezdésében meghatározott határidőket.

[50] Az elsőfokú bíróság az előbbi hiányosságokat nem észlelte, illetve felhívás nélkül továbbította a hiányos nyilatkozatokat, keresetváltoztatásokat az alperesnek, akinek minden jogi érvét és kifogását elő kellett terjesztenie annak érdekében, hogy ne lehessen úgy értelmezni, nem vitatja, illetve elismeri a felperesi állításokat. Ezek alapján pedig a felperes tudta korrigálni a saját nyilatkozatait.

[51] Az elsőfokú bíróság eljárása sértette a Pp. 237. § (1), (2), (3) és (4) bekezdésében foglaltakat a kárenyhítési kötelezettség körében is. A felperes nem csatolt bizonyítékokat annak bizonyítására, hogy mindent megtett egy új munkaviszony létesítése érdekében. Ezt az alperes az ellenkérelmében már jelezte. Nem volt egyértelmű a felek számára, hogy kinek kell bizonyítania az elmaradt jövedelem összecszerűségét, a kárenyhítési kötelezettség kérdését. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére nem adott tájékoztatást a felek részére. Az alperes indítványt tett a NEÁK rendszerből történő adatbekérésre is, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott és úgy ítélte meg egyéves időszakra elmaradt jövedelem címén járó kártérítést a felperesnek, hogy nem volt kétséget kizáróan megállapítható, elhelyezkedett-e, volt-e a peresített időszakban munkaviszonya. Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdése megsértésével nem indokolta, hogy az alperesi indítványokat miért mellőzte, arról sem adott tájékoztatást, hogy az anyagi jogszabályt, miként értelmezi.

[52] A szabadság és betegállomány alatti munkavégzés tekintetében a munkavégzés mennyisége, időtartama volt vitatott. Az elsőfokú bíróság az alperest nagy terjedelmű iratanyag becsatolására kötelezte, de nem adott tájékoztatást a bizonyítási szükséghelyzetről, a bizonyítás elmulasztásának következményeiről. tanú2 tudott volna releváns tanúvallomást tenni, az elsőfokú bíróság azonban mellőzte a meghallgatását. személy5 munkaköre vitatott volt a felek között. Ezzel kapcsolatban is szükséges lett volna az anyagi pervezetés és annak tisztázása, melyik fél bizonyítási érdeke annak igazolása, hogy a gazdasági vezető munkaköre mennyiben volt azonos a felperesével és a bizonyítás elmaradása kinek a terhére esik. Ehhez

személy5 tanúkenti meghallgatása szükséges lett volna, az elsőfokú bíróság azonban ezt a bizonyítást is mellőzte.

[53] Az elsőfokú bíróság az utolsó keresetváltoztatás tekintetében a Pp. 222. § (1), (2) bekezdése megsértésével nem tartott kiegészítő perfelvételt és a kárenyhítési kötelezettség tekintetében sem adott tájékoztatást a bizonyítási érdekről. Kiegészítő perfelvétel keretében kellett volna lehetőséget biztosítani annak bizonyítására, hogy a felperes 11 hónap alatt miért nem helyezkedett el, mennyire aktívan keresett állást. Mindez az ügy érdemi elbírálására kihatott, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[54] A felperes az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezései helybenhagyását kérte.

[55] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a jogszerűen lefolytatott eljárást követően, részletes, teljes körű bizonyítás alapján megalapozott, jogszerű döntést hozott, melyet megelőzően minden esetben lehetővé tette az alperes számára az ellenkérelem és a bizonyítási indítványok előterjesztését. A felek tudomással bírtak a bizonyítási érdek fennállásáról, vállalták a bizonyítékok előterjesztését, a bizonyítástól nem voltak elzárva.

[56] Az átszervezést, mint a felmondás indokát arra figyelemmel kellett értékelni, amit az alperes a felmondásban közölt. Abban a számviteli ügyintéző munkakörhöz kapcsolódó feladatok hiányával indokolta az átszervezést. Ezt konkrétan is megjelölte a havi szállítói vevői számlákkal és a könyvelőiroda részére történő átadás előkészítése mennyiségével. Ezért a perben alapvető jelentősége volt annak, hogy a felperes munkaköre, milyen feladatokból állt. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban helyesen állapította meg az okirati bizonyítékok és a tanúvallomások alapján, hogy a felperes munkaköre jóval bővebb, sokrétűbb volt annál, mint amit az alperes a felmondásában állított. Ezért a felmondás indokolása valótlannak minősült.

[57] Az alperes tévesen hivatkozott a munkakörök azonossága, eltérősége vizsgálatának szükségességére. A munkakörök tartalmát értékelni kell, de önmagában nem teszi az átszervezést jogszerűvé, amennyiben vannak olyan munkaköri feladatok, amelyek az új munkakör részét képezik, de az eredeti munkakörhöz nem kapcsolódtak. Ezzel szemben annak van jelentősége, hogy a két munkakör hasonlósága megállapítható-e, mert abban az esetben az átszervezés, mint felmondási ok megkérdőjelezhető (BH2001.1.38, BH2005.6.280).

[58] A fellebbezéssel ellentétben nem volt jelentősége, hogy több fontos különbség is volt a felperes és személy5 munkaköre között. Ezzel kapcsolatban egyébként a felperes az elsőfokú eljárás során részletes nyilatkozatot tett. Az elsőfokú bíróság helyesen helyezte a hangsúlyt a két munkakör közötti egyezésre, hasonlóságra. személy5 munkaköri leírása azt támasztotta alá, hogy ténylegesen számviteli ügyintézői munkakört látott el, függetlenül a munkaköre elnevezésétől. Annak pedig, hogy az átszervezést az alperes célszerűnek, gazdaságosnak találta, jelen perben nem volt jelentősége, figyelemmel az MK 95. számú állásfoglalásban kifejtettekre.

[59] Az alperes a fellebbezésében tévesen hivatkozott személy1 és tanú2 tanúvallomására. Az alperes, illetve az alperesi ügyvezető több ellentmondásos nyilatkozatot tett a perben azzal kapcsolatban, hogy a felperes mely munkaköri feladatait, milyen módon vette át az ügyvezető. Az ügyvezető egyebekben arra is nyilatkozott, hogy több felmondási tervezet volt, ami pedig önmagában azt igazolja, a tényleges szándék nem az átszervezésre irányult, hanem a felperes munkaviszonyának eltérő okból történő megszüntetésére. Az ügyvezető perbeli nyilatkozatából az is levezethető volt, hogy a felperes részére kiadott felmondáskor még nem merült fel tanú2 jogviszonyának a megszüntetése. Ez is megkérdőjelezi a perben hivatkozott átszervezést. Az az állítás sem felelt meg a valóságnak, hogy a számviteli feladatok nem igényeltek egy önálló munkakört, hiszen személy5t ilyen feladatokra vették fel, ezen kívül személy4t is számviteli feladatokkal bízták meg. Az alperes tévesen hivatkozott fellebbezésében személy1 vallomására is, mert abból éppen az következett, hogy a felperes és személy5 munkaköre egyező volt. Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte személy1 tanúvallomását tanú6 megkeresése tekintetében is. Az alperes tévesen értelmezte a telefonbeszélgetés jelentőségét, mivel a tanúvallomás egyértelműen alátámasztotta, hogy személy1 a munkáltatói jogkör gyakorlója utasítására kereste meg tanú6-ot.

[60] Az alperes a fellebbezésében és a perben is azt adta elő, hogy a bizalomvesztés nem képezett önálló felmondási indokot, az csupán az átszervezés szükségességét alátámasztó példa volt. Ebből következően a bizalomvesztés, illetve az utasítások megtagadása még abban az esetben sem alapozhatta meg a felmondást, amennyiben ezek az állítások valósak voltak, hiszen az alperes a felmondás okaként a munkafeladatok hiányát és az erre alapított átszervezést jelölte meg. Ezek azonban valótlan indokok voltak. Az elsőfokú bíróság érdemben is helyesen, a bírói gyakorlatnak megfelelően értékelte a bizalomvesztéssel és az írásbeli figyelmeztetéssel összefüggő tényeket.

[61] Az alperes fellebbezése alaptalan volt a kárenyhítési kötelezettség körében is. A munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény (a továbbiakban: KMK vélemény) a bizonyítási érdek kérdését egyértelműen tartalmazza. A BH2020.119 számú döntés szerint pedig a munkavállaló konkrét körülményeit értékelni kell. Jelen perben a felperes bizonyította, hogy álláskeresői járadékot igényelt, ennek összegét le is vonta a követeléséből. E-mailekkel, híváslistákkal igazolta, hogy több településen, több különböző állásra jelentkezett, pályázott, ezek azonban eredménytelenek voltak. Ezen túlmenően az alperest, mint károkozó munkáltatót terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes a megjelölteken túl milyen munkakörben, milyen

munkabérért tudott volna elhelyezkedni. Ezért az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt, amikor a keresetnek helyt adó döntést hozott.

[62] Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított túlzott jelentőséget a szabadság és a betegszabadság alatti munkavégzés körében a tanúvallomásoknak, az okirati bizonyítékokkal szemben, mivel számos okirati bizonyítékot felsorolt az ítéletében és azokat figyelembe is vette a tényállás megállapításakor. Egyik bizonyítékot sem helyezte előtérbe a másikkal szemben, a Pp. 265. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének eleget tett és az ítélet indokolásával kapcsolatos kötelezettségeit sem sértette meg. Az alperes a 2023. június 2-i beadványában általános védekezést adott elő, de nem határozta meg, hogy milyen konkrét munkaórákat fogad el, illetve állítását okirattal, egyéb bizonyítékkal nem támasztotta alá. Ezzel szemben a felperes többször is indítványozta az elsőfokú eljárás során az általa végzett munkákra vonatkozó iratanyag becsatolását, kimutatások, számítógépes programok előterjesztését. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság 2023. január 26-án intézett felhívást az alpereshez a tárgyaláson. A felhívásnak az alperes hiányosan tett eleget, ezért azt a bíróság megismételte. A felperes ezután részletes előadást tett, amiben értékelte, rendszerezte a bizonyítékokat. Az alperes azonban a 2023. június 2-i beadványában már további bizonyítási indítványt nem tett, bizonyítékot nem ajánlott fel. A felperes viszont a saját kereseti állításait okirati bizonyítékokkal és tanúvallomással is alátámasztotta. Az elsőfokú bíróság megfelelően indokolta a döntését és értékelte, hogy milyen bizonyítékokat fogadott el. Az alperes a fellebbezésében ezt megkérdőjelező konkrét indokokat nem adott elő.

[63] A sérelemdíj körében is megalapozott az elsőfokú ítélet. Az ügyvezető állításai kapcsán a felperes személye egyértelműen beazonosítható volt. A konkrét kijelentések alkalmasak voltak a társadalmi megítélése, munkaerőpiacon történő elhelyezkedése hátrányos befolyásolására, megnehezítésére. A felperes valószínűsítette, hogy az ügyvezető a nagy nyilvánosság előtt tett és elektronikusan utóbb is hozzáférhető nyilatkozata alapján a felperesről hátrányos kép alakult ki, ami az elhelyezkedési lehetőségeit is befolyásolta.

[64] Az oltáshoz kapcsolódó adatokra vonatkozóan téves jogszabályi hivatkozáson alapult a fellebbezés. Az ügyvezető a képviselő testület ülésén a kijelentésével hanyagnak, mások egészségét veszélyeztető személynek tüntette fel a felperest alapos ok nélkül. A munkahelyek koronavírus elleni védelméről szóló 598/2021. (X. 28.) Kormányrendelet a testületi ülés időpontjában hatályban volt. Annak 3. § (1), (2) bekezdése értelmében pedig az oltással kapcsolatos adatkezelés a munkáltató kötelezettsége volt. A NAIH állásfoglalás egyértelműen tartalmazta, hogy az oltottsággal kapcsolatos adat kiemelt védelemben részesült. Az ügyvezetőnek tehát nem volt lehetősége ilyen adatok nyilvánosságra hozatalára. Az alperes fellebbezése egyebekben a jogsértés tényén kívül az összecszerűséget nem érintette. Az elsőfokú bíróság egyébként valamennyi körülmény megfelelő értékelésével helytállóan kötelezte az alperest sérelemdíj megfizetésére.

[65] Az alperes alaptalanul kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is. A Pp. 185. § (1) bekezdése és 521. § (2), (3) bekezdése megsértése nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság a felekhez intézett kérdésekkel közrehatott abban, hogy a hiányos

nyilatkozataikat tisztázzák. Ezt a tárgyalási jegyzőkönyvek alátámasztják. Az alperesnek minden keresetváltoztatást követően lehetősége volt megtenni a nyilatkozatait és előterjeszteni a bizonyítási indítványait.

[66] A felperes nem tanúsított rosszhiszemű perbeli magatartást, a keresetváltoztatásokkal semmilyen hátrány nem érte az alperest. A Pp. 220. § (1) bekezdés c) pontja megsértése sem volt megállapítható, mivel az alperesnek lehetősége volt utóbizonyítással élni. Az elsőfokú bíróság figyelmeztette a feleket a tárgyalás berekesztésére, ennek ellenére nem volt további indítványa az alperesnek. Az elmaradt jövedelem címén járó kárigény tekintetében pedig a Pp. 214. § (4) bekezdése nem volt alkalmazható a Pp. 521. § (2) bekezdése speciális rendelkezéseire figyelemmel.

[67] Anyagi pervezetésre nem volt szükség, mert a felek tisztában voltak a bizonyítási kötelezettségükkel. Az alperes alaptalanul hiányolta fellebbezésében a NEÁK rendszerből lekért igazolást, mivel azt a felperes már az elsőfokú eljárás során becsatolta. A szabadság és keresőképtelenség időszaka alatti munkavégzés tekintetében az alperes többszöri felhívás ellenére sem csatolt bizonyítékokat. személy5 munkakörének értékelésére pedig lehetőség volt a munkaköri leírása alapján is. A munkakörök közötti hasonlóság már megalapozta az átszervezéssel kapcsolatos indokolás valótlanságát. Az alperes fellebbezésben megjelölt eljárási jogai nem sérültek, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt lehetőség.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[68] Az alperes fellebbezése részben alapos.

[69] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ezért nem érintette a viszontkeresetet elutasító és a keresetet részben - 1.400.000 forint sérelemdíj tekintetében - elutasító ítéleti rendelkezéseket.

[70] A fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság – a felmondás jogellenességének jogkövetkezményei kivételével – a bizonyítás adatait megfelelően értékelve, helyes tényállás alapján jogszerű döntést hozott, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés nem volt megállapítható.

[71] Az elsőfokú bíróság az Mt. 64.§ (2) bekezdése szabályai, továbbá az MK 95. számú állásfoglalás és a bírói gyakorlat megfelelő alkalmazásával, a Pp. 279.§ (1) bekezdése

megsértése nélkül helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi felmondás jogellenes.

[72] A felmondás indokolásban az alperes azt közölte, hogy átszervezés keretében a feladatok hiánya miatt szünteti meg a felperes által betöltött számviteli ügyintéző munkakört. Ezt konkrétan azzal támasztotta alá, hogy a társaság havi szállítói és vevői számláinak együttes száma átlagosan naponta kettő darab, illetve a könyvelőiroda részére való átadás előkészítése sem igényel egy alkalmazottat.

[73] Az alperes az átszervezés konkrét körülményeit is megjelölte a felmondásban, ezért az ehhez kapcsolódó tények bizonyítása és értékelése nem volt mellőzhető. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen vizsgálta a felmondás, illetve az átszervezés előzményeként a felperes munkaköri feladatait, azok mennyiségét és ennek az átszervezéssel fennálló összefüggését. Ennek során helytállóan értékelte a felperes munkaköri leírását, a becsatolt levelezéseket és a tanúk vallomását és az alapján helyesen vont le azt a következtetést, hogy a felperes munkaköri feladatai nem merültek ki napi átlag két számla elintézésében és az iratok könyvelő számára történő előkészítésében. Ebből a szempontból nem volt jelentősége annak, hogy a fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság a könyvelőnek előkészített feladatok esetében tévesen napi két számlát vett figyelembe az indokolás részeként. Az elsőfokú ítéletben levont következtetések helytállóak voltak abban az esetben is, amennyiben a könyvelői munka előkészítéseként az alperes a napi két számlához képest eltérő mennyiségű munkára kívánt hivatkozni. A felmondás szerint ugyanis azért volt szükség átszervezésre, mert a felperes munkaköre olyan csekély mennyiségű feladattal járt, ami lényegében szükségessé tette annak megszüntetését. Ezzel szemben a felperes bizonyítottan jóval több és sokrétűbb feladatot látott el a felmondás indokolásában foglaltaknál.

[74] A felperes munkakörébe tartozó feladatok volumenére releváns vallomást tett tanú2, aki a felperes közvetlen felettese volt (15. sorszámu jegyzőkönyv). A tanú csupán heti egy-két alkalommal volt bent a megbízási jogviszonya alapján, vagyis a számviteli ügyintézés körébe tartozó mindennapi feladatokat elsősorban a felperesnek kellett ellátnia. A felperes munkaköri feladatai ellátására a bizonyítékok alapján egyébként továbbra is szükség volt, hiszen azokat részben az ügyvezető, majd tőle átvéve személy5, továbbá részben egy megbízott könyvelő cég alkalmazottja személy4 végezte. Függetlenül attól, hogy személy5 munkaköre elnevezése és a szervezeti hierarchiában történt elhelyezkedése eltért a felperes számviteli ügyintéző munkakörétől és abban ahhoz képest többlet feladatok és jogosultságok voltak, nem volt vitatott, hogy az új gazdasági vezető egyebek mellett ellátta a felperes korábbi feladatait is. Ezt egyébként a becsatolt munkaköri leírás is alátámasztotta.

[75] Mindezekre tekintettel a feladatok hiányára alapított indok az átszervezés előzményét illetően, nem volt valós, ami kihatott a felmondás jogszerűségére. Ezért nem volt indokolt a fellebbezésben hivatkozott – az átszervezés pontos mibenlétét értékelő – ítélkezési gyakorlat alkalmazása, mivel jelen perben az átszervezés körülményeihez kapcsolódó indoklás volt valótlán. Erre tekintettel a költséghatékonyságra vonatkozó fellebbezési érvelés sem befolyásolta az ügy érdemi elbírálását. Az átszervezés gazdaságossága,

eredményessége nem képezheti a munkaügyi per tárgyát, továbbá az alperes nem is erre hivatkozott a felmondásban.

[76] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy az alperes a perben rendelkezésre álló bizonyítékok szerint valójában nem a költségek racionalizálását, illetve nem a munkaköri feladatok hiányát kívánta átszervezéssel megoldani, hanem a felperes és az ügyvezető közötti konfliktus miatt döntött a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről. Ezt egyértelműen alátámasztotta tanú2 tanúvallomása és az alperesi ügyvezető nyilatkozata, továbbá a perben becsatolt okiratok, amelyek alapján megállapítható, különböző indokokkal, több felmondási tervezet is készült a felperes munkaviszonyának megszüntetése tárgyában.

[77] A jogellenesség Mt. 82.§ (2) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményt illetően az alperes fellebbezése alapos volt, mert az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés Pp. 237.§ (1) és (2) bekezdésében rögzített szabályait mellőzte és nem hatott közre abban, hogy a felek tisztában legyenek a bizonyítási érdekből fakadó tényállítási és bizonyítási kötelezettségeikkel. Ezért az elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés körében a Pp. 265.§ (1) bekezdése megsértésével tényállás nem lett feltárva, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás olyan mértékben hiányos, amely miatt a döntés érdemi felülbírálatára nem volt mód.

[78] Az elsőfokú bíróság a kárenyhítés körében csupán azt állapította meg, hogy a felperes álláskeresői járadékot kapott és a becsatolt levelezéssel igazolta, hogy „kellően aktív, tényleges elhelyezkedési szándékra utaló magatartást tanúsított” a perbeli időszakban 2022. augusztus 1. és 2023. június 30. között.

[79] Az alperes az elsőfokú eljárás során több beadványában is vitatta az elmaradt jövedelemmel összefüggő kárigényt. A kárenyhítési kötelezettség megsértése körében a kereset többszöri változtatását követően a 22. számú beadványában arra hivatkozott, hogy a felperes 2022. július 30-ától terjesztette elő a marasztalási igényét, azonban csak 2023. január 30-a után igazolt aktív álláskeresőt. Ezt megelőzően a 2022. novemberi 3 álláspályázat nem tekinthető aktív munkakeresésnek. Az alperes arra is tett nyilatkozatot számviteli ügyintézői álláshirdetésekre utalva, hogy a felperesnek Budapesten és Pest megyében lett volna lehetősége elhelyezkedni, ezért nem megalapozott a tizenkét havi távolléti díj megfizetésére irányuló keresete.

[80] A felperes a kárenyhítés körében azt adta elő, hogy álláskeresői járadékot igényelt, miután 2022. augusztus elején megkapta a munkáltatói igazolásokat. 2022. év végén meghíúsult egy állás lehetősége, majd 2023. januárjától aktívan állást keresett. Ennek igazolására csatolta a pályázatokkal kapcsolatos levelezést.

[81] Az elsőfokú bíróság a Pp. 237.§ (1) és (2) bekezdése – érdemi döntésre kiható - megsértésével az előbbi nyilatkozatok ellenére nem hatott közre abban, hogy a felek a hiányos nyilatkozataikat teljeskörűen, a releváns kérdésekre kiterjedően megtegyék. Nyilvánvaló volt, hogy a felek között vitatott a kárenyhítés körülményeinek a bizonyításra a tényállításra is kiterjedően, ennek ellenére nem tájékoztatta a feleket arról, hogy valamely tény bizonyítása melyik felet terheli. Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem adott anyagi pervezetést az elsőfokú eljárás során, ezért arról sem tájékoztatta a feleket, hogy a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztása, vagy adott esetben a bizonyítás sikertelensége milyen következményekkel jár.

[82] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a KMK véleményben részletezett szempontokat is. Egyáltalán nem értékelte, hogy a felperes olyan időszakra is igényelt elmaradt jövedelem címén kártérítést, amely időszakra nem igazolt álláskeresőt, az alperesnek pedig nem volt lehetősége teljeskörűen előadni a kárenyhítési kötelezettség megsértésével kapcsolatos tényállításait és azokat bizonyítani. Mindezek alapján ebben a körben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése nem volt mellőzhető.

[83] Az alperes fellebbezése alaptalan volt a szabadság és a betegszabadság időszakára igényelt munkabér, illetve kártérítés körében, e körben az ítélet megváltoztatásának és hatályon kívül helyezésének sem volt helye.

[84] A felperes a keresetváltoztatást követően az alperes által elrendelt 2021. február 1.-12. és március 22-31. közötti szabadság idejére napi 8 óra, a 2021. augusztus 2-6. közötti időszakra összesen 10 óra, a 2021. december 27.-31. közötti szabadság idejére összesen 20 óra munkavégzést állított. Az elsőfokú bíróság nem sértette a bizonyítékok értékelésével és a tényállás megállapításával összefüggő a Pp. 265.§ (1) bekezdésében és a Pp. 279.§ (1) bekezdésében meghatározott szabályokat, amikor a becsatolt okiratok és a tanúk vallomásának részletes értékelésével – nagyobb részben a kereset szerint - határozta meg a felperesi munkavégzés időtartamát.

[85] Az alperes többszöri felhívás és részletes, kellően indokolt és a bizonyítási szükséghelyzetre is kiterjedő érvelést tartalmazó felperesi indítványok ellenére sem csatolta teljes körben a munkavégzést igazoló, felperes által konkrétan megjelölt valamennyi iratot. Ezért nem volt jogsértő az anyagi pervezetés elmaradása és a tények ezek hiányában történő megállapítása, továbbá a következtetés levonása arról, hogy az alperes a kevesebb munkavégzéssel kapcsolatos állításait nem bizonyította. Az alperes által kötelezően elrendelt februári és márciusi szabadság esetében amiatt sem volt indokolt megkérdőjelezni a napi 8 óra munkavégzést, mivel az alperes kötelezte a munkavállalóit arra, hogy szabadságon legyenek és annak időtartama alatt lássák el a munkaköri feladataikat. A felperes pedig nem vitatottan napi 8 órás munkaidőben volt foglalkoztatva. A nyári és karácsonyi szabadságra vonatkozóan is részletesen értékelte az elsőfokú bíróság a tanúvallomások mellett az okirati bizonyítékokat is. Ezen időszakokra egyébként a felperes sem állított napi 8 óra munkavégzést. 2021. augusztusára 5 napra 10 óra, vagyis napi 2 óra munkavégzést, decemberre pedig szintén 5 napra 20 óra, vagyis napi 4 óra munkavégzést határozott meg. Az

elsőfokú bíróság mindezeket figyelembe véve a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelte, amikor a keresetnek megfelelően határozott.

[86] A másodfokú bíróság a betegszabadság alatti munkavégzést illetően is egyetértett az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel. Az elsőfokú bíróság e körben csak részben adott helyt a keresetnek és a napi 8 óra helyett, napi 4 órában találta bizonyítottnak a munkavégzést. Ebben a körben is értékelte az okirati bizonyítékokat és a tanúvallomásokat is, döntése a bizonyítékok alapján kialakult meggyőződésén alapult, mely kapcsán az indokolási kötelezettségét sem sértette meg.

[87] Az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértés körében is megalapozott döntést hozott, amikor megállapította, hogy az ügyvezető ítéleti tényállásban részletezett kijelentései a Ptk. 2:43.§ d) pontja, továbbá a 2:45.§ (2) bekezdésében rögzített jóhírnév, továbbá a Ptk. 2:43.§ e) pontja szerinti személyes adatokhoz fűződő személyiségi jog megsértését eredményezték.

[88] Az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a felperes személye nem volt beazonosítható, ezért jogsértés sem valósulhatott meg. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a bizonyítékokat, illetve ügyvezetői nyilatkozatának – fellebbezési eljárásban sem vitatott – konkrét tartalmát és körülményeit. Annak ellenére, hogy az ügyvezető a képviselő testület ülésén a keresőképtelen számviteli ügyintézőre vonatkozó kérdésre adott válaszában név szerint nem jelölte meg a felperest, a felperes személye beazonosítható volt. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott erre a következtetésre, mert az adott időpontban felperes volt az egyetlen ilyen munkakörű munkavállaló az alperesnél és a munkavállalókra vonatkozó, munkakört érintő adatok bárki által megismerhetőek voltak. Az alperes tévesen hivatkozott tanú2 tanúvallomására a fellebbezésében, mert a tanú a vallomásában nem erre az eseményre, hanem egy gazdasági bizottsági ülésen elhangzott ügyvezető közlésre utalt a saját személyét illetően (15. sorszámú jegyzőkönyv). tanú6-al sem lehetett azonosítani az ügyvezető közlésében megjelölt személyt, mivel tanú6 nem betegállományban volt, hanem tartós fizetés nélküli szabadságon a gyermeke születése miatt és a felperes az ő távolléte miatt lett alkalmazva.

[89] A jóhírnévsértés megállapítható volt, mert az ügyvezető tényállításokat fogalmazott meg a felperesről, amelyek valótlanok voltak és a munkavégzését, a betegállományban tartózkodását, az oltottsága hiányát illetően alkalmasak voltak a közmegítélés alapján arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolják (BDT2020.4235.). Az elsőfokú bíróság helyes következtetése szerint valótlan állítás volt, a felperes „a felmondás miatt” volt betegállományban. Ezzel szemben a betegállományt bizonyítottan megelőzte a betegsége és a szakorvosi kezelés ténye. Az alperes nem bizonyította, hogy tanú2 mutatott olyan a felperes munkaviszonyának megszüntetésére vonatkozó felmondás tervezetet, ami összefüggött a keresőképtelenné válás tényével. tanú2 ugyanis a vallomásában ezzel kapcsolatban konkrétumot nem adott elő (15. sorszámú jegyzőkönyv). Szintén valótlan állítás volt a csekély munkára történő hivatkozás a felmondás körében kifejtettek szerint.

[90] Az alperes megsértette a felperes személyes adataihoz kapcsolódó személyiségi jogát is. A fellebbezésében hivatkozott BH2023.65. számú döntés alapján sem lehetett eltérő következtetésre jutni. A határozat alapjául szolgáló tényállás szerint egy tévesen megadott e-mailcímre éveken át érkező küldemények miatt megállapítható volt a személyes adatok jogosulatlan kezelése, de további tényállási elem hiányában nem állt fenn személyiségvédelmet megalapozó személyiségi jogsértés. Jelen ügyben az alperes az általa kezelt, felperesre vonatkozó szenzitív tartalmú egészségügyi adat kezelésére vonatkozó kötelezettségét azzal szegte meg, hogy az oltás hiányára vonatkozó tényről nagy nyilvánossággal közölte. A jogsértés módjából adódóan azonban megállapítható volt az a többlet tényállási elem is, hogy az alperes ügyvezetője olyan információt közölt a Községi Média közvetítés útján szélesebb nyilvánossággal, amely kizárólag a felperesre és a munkáltatójára tartozott. Az oltás felvétele nem függött össze a felperes munkavégzésével, e körben munkáltatói utasítás megszegése sem merült fel. Az ügyvezető előbbi közlése a perbeli időszakban alkalmas volt arra is, hogy az adott személyt illetően a felelőtlenség benyomását keltse. Mindezek alapján az alperes eljárása olyan mértékű beavatkozást jelentett a felperes magánszférájába, ami indokolta az elsőfokú ítéletben meghatározott jogvédelmet.

[91] Az alperes a fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy a sérelemdíj megállapításának a feltételei nem álltak fenn, egyebekben azonban jogi érvelést nem adott elő és a sérelemdíj összegének megváltoztatására irányuló konkrét kérelme sem volt. A megvalósult személyiségi jogsértés - a kifejtettek szerint - köztudomásúan alkalmas volt a felperes társadalmi megítélése hátrányos befolyásolására, ezért a felperes alappal igényelt sérelemdíjat. Az ügyvezető olyan kijelentéseket tett a felperes oltatlanságával, táppénzes állománya bekövetkezésével, mindennapi munkájával kapcsolatban, amely kijelentések nem vagyoni sérelmet eredményeztek. Mindezekre tekintettel – a fellebbezés alapján - a sérelemdíj összegére vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatására sem volt lehetőség.

[92] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érintve, a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel a jogkövetkezmények körében, az elsőfokú perköltségre kiterjedően, a Pp. 381.§-a alapján hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Egyebekben az elsőfokú ítéletet a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

[93] Az elsőfokú perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezése azért volt indokolt, mert a pernyertesség- pervesztesség aránya változhat, ezért a Pp. 83.§ (2) bekezdése alkalmazása körében a perköltség igényeket is ehhez igazodóan kell elbírálni.

[94] Az új eljárásra vonatkozóan a Pp. 386.§ (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróságnak a perfelvétel kiegészítésével lehetőséget kell adni az alperes számára, hogy a kárenyhítési kötelezettség megszegése körében a tényállításait és bizonyításait indítványait megtegye, a KMK véleményre figyelemmel. Az Mt. 167.§-a alkalmazása körében a

munkaviszonyt jogellenes megszüntető munkáltatónak nem kell megtérítenie az elmaradt jövedelem azon részét, amely tekintetében a munkavállaló a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. A munkáltatónak azonban nem elégséges pusztán e kötelezettség megszegésére hivatkozni, hanem meg kell jelölnie és bizonyítania kell azokat a tényeket, körülményeket, amelyek a z állításait alátámasztják. Ez alapján az alperes bizonyítási érdekkörébe tartozik annak bizonyítása, hogy a felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, részben azért, mert nem keresett aktívan munkát, illetve a meglévő és igazolt álláslehetőségek ellenére nem helyezkedett el. Ez utóbbi körben az alperesnek konkrét álláslehetőségekkel kell igazolnia az állítását, kiterjedően a megkereshető jövedelem összegére. A felperestől elvárható magatartást pedig a konkrét körülményei értékelésével kell meghatározni. Az elsőfokú bíróságnak azt is értékelnie kell, hogy a felperes a keresetében 2022. július 30-ától számította a kárigényét, azonban folyamatos álláskeresésre vonatkozó adatokat 2023. januárjától igazolt. Az álláskeresési járadék folyósítása mellett elvárható magatartást is vizsgálni kell és a NEÁK igazolás tartalma alapján az ezzel összefüggő alperesi bizonyítási indítványról is rendelkezni kell, ha az alperes arra hivatkozik, hogy a felperes ténylegesen munkát végzett a peresített időszakban. Az elsőfokú bíróságnak a felek indítványaihoz igazodóan kiegészített bizonyítás alapján kell megállapítani a tényeket a Pp. 346.§ (4) és (5) bekezdése szerint és dönteni a jogellenes felmondás Mt. 82.§ (2) bekezdése alapján előterjesztett jogkövetkezményei tekintetében.

Záró rendelkezések

[95] A fellebbezett pertárgyérték 4.966.742 forint volt, a felperes a fellebbezési eljárásban 33%-ban lett pernyertes.

[96] A felperes a másodfokú eljárásban az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján áfa figyelembevételével kérte a másodfokú perköltsége megállapítását 350.000 forint+áfa összegben. A fellebbezési tárgyaláson történt részvétellel és felkészüléssel összefüggésben további 62.500 forint + áfa perköltséget számított fel. A másodfokú bíróság ezt az összeget arányosította a pernyerteséghez igazodóan és 136.125 forint+áfa összegben határozta meg a helybenhagyott elsőfokú ítéleti rendelkezésekhez kapcsolódó másodfokú perköltséget.

[97] Az alperes igazoltan lerótt 380.625 forint fellebbezési illetéket. Az érdemben elbírált fellebbezési kérelmek, 1.622.142 forint tekintetében pervesztes volt, az ehhez igazodó az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46.§ (1) bekezdése alapján meghatározott fellebbezési illetéket ezért viselni köteles.

[98] A hatályon kívül helyezett ítéleti rendelkezésre vonatkozóan a másodfokú bíróság a Pp. 386. § (3) bekezdése alapján csupán megállapította a felek másodfokú perköltségét és a fellebbezési illeték összegét, a 3.344.600 forint pertárgyérték alapul vételével.

Budapest, 2024. április 11.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró